Една история с положителен край

Поради големия интерес към фейлетона, го публикуваме за втори път. (бел. ред)

Седемдесет и две годишният пенсионер вървеше бавно по улицата, наслаждавайки се на топлите лъчи на септемврийското слънце. Беше решил хем да си купи лекарства от аптеката, хем да използва хубавото време, за да се разходи.

Внезапно край него спря чисто нов „Ролс-Ройс", а от колата слезе, ухаещ на скъп парфюм, червендалест здравеняк, с костюм на „Армани" и обувки от крокодилска кожа. Целият бе окичен със златни ланци, които проблясваха на слънцето като украсата на коледна елха. Мъжът рязко препречи с туловището си пътя на стария човек и проговори с изненадващ за изплашения пенсионер благ глас:

-Добър ден, уважаеми господине. Моля да ме извините, ако съм Ви притеснил. Позволете най-напред да Ви се представя. Казвам се Крадльо Демагогов Партийков и бих искал да предложа нещо интересно и значимо на вашето внимание. Предварително ви се извинявам за отнетото време.

Вече поуспокоен пенсионерът попита:

-За какво става въпрос, господин Партийков?

-Извинете, не чух името Ви?

-Казвам се Никой Мизерников.

-Много ми е приятно да се запозная с Вас, г-н Никой – каза здравенякът и продължи с глас нежен като пролетен зефир. Аз съм национален представител на широко обществено движение с дълбоко социално съдържание, съставено от елементи на фундаментален хуманизъм, което, забележете, е насочено изключително в полза на най-бедната и онеправдана част от нашето общество.

Доверчивият пенсионер усети как оптимизмът отново се събужда в него.

-Много съм ви благодарен, г-н Партийков, че сте решили да помогнете тъкмо на мен!

-Погрешно сте ме разбрали, г-н Мизерников. Аз съм тук не, за да помагам на Вас, а за да Ви убедя Вие да помогнете на нуждаещите се.

Пенсионерът остана с отворена уста.

-Ама…аз…Вие сигурно се шегувате.

Лицето на здравеняка се вкамени.

-Аз никога не се шегувам, г-н Мизерников.

-Но аз получавам пенсия само от 300 лв., от които всеки месец отделям по 100 лв. за лекарства. Едва свързвам двата края. Как можете изобщо да си помислите, че съм в състояние да помагам на някой друг!

-Г-н Мизерников, Вие явно не разбирате. Основният принцип на нашата социална държава е солидарността. Това означава, че по-малко бедните трябва да помагат на повече бедните, особено в период на тежка международна криза. За Вас лично 300 лв. на месец може да са малко, но искам да Ви обърна внимание, че има пенсионери, чиято пенсия не достига дори 150 лв., т.е. вие получавате два пъти повече в сравнение с тях. И това е дълбоко неморално. Затова тази социална несправедливост не може да продължава повече. Ето защо като за начало Вие следва да проявите социална солидарност в размер на 50 лв. месечно.

-Искате да кажете, че всеки месец ще получавам с 50 лв. по-малко?

-Не, г-н Мизерников, искам да кажа, че следва всеки месец да проявявате хуманност към по-бедните от Вас.

-А какво ще остане за мен тогава?

-За Вас ще остане дълбокото удовлетворение, че сте помогнали на Вашите ближни, както и почетна грамота за пенсионер – дарител, изработена на специална хартия, която ще Ви връча тържествено пред моя „Ролс-Ройс".

-Г-н Крадльо Демагогов Партийков, това да не е „Скрита камера" ? – беше единственото, което хрумна на пенсионера.

-Не, г-н Мизерников. Това е реалността. И много Ви моля да имате пред вид, че всичко е в съответствие със законите на страната. За получената сума ще Ви издадем надлежни документи, съгласно държавните счетоводни стандарти. И за да заключа. Дълбокият смисъл на цялата процедура, която ви описах е, че чрез нея финансовите несгоди в обществото ни ще бъдат разпределени по-справедливо и ще станат по-поносими. И така – тонът на здравеняка започна да се втвърдява – аз ще Ви изготвя документите, а Вие пригответе 50 лв.

Старият човек усети как пулсът му се ускорява.

-Но това са ми парите, които съм си заделил за лекарства. В никакъв случай няма да Ви ги дам!

Очите на Крадльо Демагогов Партийков едва доловимо проблеснаха.

-Господине, Вашето поведение е изключително безотговорно и антисоциално. Много съжалявам, но ме принуждавате да упражня спрямо вас съразмерна репресия съгласно „Закона за социалната солидарност в условията на тежка икономическа криза". Още повече, че ми свърши определеното време да Ви убеждавам, тъй като до края на деня трябва да обходя още 14 пенсионери.

В същото време, още преди да довърши последното си изречение, Партийков рязко хвана с дясната си ръка Мизерников за шията и бавно и методично започна да свива пръстите си около гърлото му.

-Помощ, помогнете ми! – развика се Мизерников, но погледите на минувачите минаваха пред него като през стъкло. Той обаче продължи:

- Помощ, пуснете ме, ще се задуша!

-Много ви моля – започна с гальовен глас Партийков, като продължаваше да стиска все по-силно – да не истеризирате и да не се поддавате на излишни емоции. В края на краищата ние живеем в правова държава и аз най-коректно ви моля да спазвате законите.

Пенсионерът обаче реши да не се предава. Хвана с две ръце ръката на Партийков, която го душеше и почти го повдигаше от земята и с всички сили започна да се бори. Здравенякът дори не се напрегна, а с равен тон продължи:

-Г-н Никой, позволявам си да Ви обърна внимание, че това, което вършите, е проява на екстремизъм, стигаща до обществено опасна агресия.

Всичката кръв нахлу в главата на Мизерников и той се предаде окончателно на гнева си.

-Пусни ме, бе, мръсен бандит! Това е пладнешки грабеж!

Нищо не беше в състояние да наруши равния тон в гласа на Партийков.

-Господине, Вашето физическо и вербално поведение е крайно нетолерантно. Нещо повече. Политически некоректно е да се отнасяте така към мен. Много Ви моля да се държите като възпитан, културен и отговорен гражданин.

Мизерников започна да си мисли, че участва в някакъв театър на абсурда. Гневът му достигна върхната си точка и той с всичка сила изрева:

-Махай се, гадняр! Ненавиждам те от дъното на душата си!

-Г-н Мизерников, Вие току-що извършихте сериозно престъпление. Вашето говорене е слово на омразата. Чрез него Вие насаждате в обществото омраза, която се преследва от наказателния закон и се наказва с лишаване от свобода.

Все пак Партийков поотпусна хватката на ръката си, но продължи да държи стария човек за врата. Пенсионерът си пое въздух и се опита да се успокои доколкото беше възможно в тази ситуация. Това му помогна да събере донякъде мислите си:

-Абе, ти като си такъв отявлен борец за социална справедливост, защо не помогнеш сам на бедните!? Я, се виж, сигурно не си знаеш парите, а си тръгнал да дереш кожите на бедните пенсионери!

-Господине, Вашите думи са чист популизъм и аз отказвам да Ви слушам. Искам да Ви обърна внимание, че върху мен и върху организацията, която представлявам, е легнала тежката отговорност да създаваме на територията на цялата страна социална справедливост, чрез оптимизиране на обществените отношения. За което, както виждате, не жалим време и усилия. Та аз дори нямам възможност за личен живот, защото съм изцяло отдаден на обществото. Затова е справедливо да получавам достойни доходи. По този начин аз мога да се концентрирам единствено върху своите високи отговорности. Следва да имате пред вид и обстоятелството, че всичките си доходи – до стотинка, аз влагам в разкриването на нови работни места. По този начин се увеличават постъпленията от осигуровки в Националния осигурителен институт, а от там – и пенсиите. Включително и]• Вашата пенсия. Сега разбрахте ли колко важни и отговорни са моите социални функции?

Гледайки берящия душа пенсионер, както някога Нерон е гледал горящия Рим, Партийков продължи:

-Между другото да ви предупредя. Не разчитайте някой от околните да Ви помогне. Те всичките се надяват да стисна по-силно с дясната си ръка, защото така бъдещите пенсии, които бихте получили, ще се разпределят между тях.

В този момент Мизерников забеляза, че над колана на здравеняка се подава дръжката на пистолет. С неподозирана за самия него сила и бързина, пенсионерът сграбчи оръжието и опря дулото му в главата на Партийков. Мъжът се промени за част от секундата. Тялото му се вцепени. Той преглътна на сухо, а дясната му ръка инстинктивно пусна гърлото на пенсионера. Много бързо обаче здравенякът успя да се овладее.

-Г-н Мизерников, вярвам, че Вие сте за конструктивен социален диалог. Ако желаете, можем да си уговорим ден и час за водене на равностойни преговори, за да включим взаимно изгодно споразумение при отчитане социалния интерес на всички слоеве на обществото. Важното е да не се наруши основната ценност на нашия уникален демократичен преход – стабилността и социалния мир.

Оборкан от потока думи, с които го заливаше Партийков, пенсионерът за момент се поколеба какво да стори. Накрая той започна бавно да се отдалечава, след което захвърли и пистолета. С неуверени крачки старият човек се запъти към дома си, надявайки се там да се успокои от емоционалното напрежение. За съжаление това не му се удаде.

След няколко часа на вратата му се позвъни. Когато отвори, двама униформени полицаи му сложиха белезници и го отведоха. На другия ден от прокуратурата му повдигнаха обвинение за едро хулиганство, използване на огнестрелно оръжие без надлежно разрешително и опит за убийство.

По-късно в съдебната зала служебният адвокат на пенсионера се опита да го защити, твърдейки че е действал при самозащита. Съдът обаче постанови, че не е законно, когато нападателят те атакува с голи ръце да се отбраняваш с огнестрелно оръжие. Трябвало да има баланс между нападението и отбраната. Затова осъдиха Мизерников на 4 години и половина лишаване от свобода. На раздяла адвокатът му го успокои:

-Не се притеснявайте, г-н Никой. Доколкото си спомням пенсията Ви беше 300 лв., а издръжката на един затворник в България, съгласно стандартите на ЕС, е 400 лв. на месец. Така, че определено сте на далавера.

Бодил ТРЪНЧЕВ

Дори Той не може да им забрани да го обичат!

Юлита Христова

Подмазвачеството пред силните на деня не е от вчера, нито е характерно само за нашата, българска, действителност. Особеното в нашенското подмазвачество е, че то дори не се стреми да запази елементарна форма на лично достойнство. И защо не, като самоунижението пред най – видния представител на властта винаги е носило дивиденти, високи обществени и властови постове.Странното е и друго, че колкото по - прости са били хората по върховете на държавата,толкова повече са им се подмазвали тези, които би трябвало да формират общественото мнение – интелигенцията на народа. Казвам интелигенцията, а не интелектуалците, защото такива у нас, просто няма. Интелектуалците, дори в световен мащаб са малко, а на държавите им стига и една качествена интелигенция, за да развиват своята демокрация, своята икономика и своята култура.Само че къде ти у нас такава интелигенция?

Още от времето, когато видният български поет Любомир Левчев възкликна пред Тато, едноличен господар на държавата: „Другарю, Живков, дори вие не можете да ми забраните да ви обичам!" и получи достъп до известната ловна дружинка и всички останали благини, та до ден днешен – нищо не се е променило. Обичащите да се самоопределят като „интелектуалци" видни обществени подмазвачи или хвалят властта, или мълчат за безобразията и. В резултат на това се ползват с привилегии и покани за трапезата на привилигированите, която никаква криза не докосва и на която се събира цялата измет на България, наричаща себе си политически, икономически и духовен „елит".

В интервю за Дарик радио, озаглавено „България?! Там тези, които мислят за бъдещето емигрират", Умберто Еко, един истински интелектуалец, казва това, което би трябвало да кажат българските претенденти за интелектуалци:

„Според мен България е една умираща, изчезваща държава, чието общество е загубило способността си да реагира адекватно на наглостта на подлеците, наметнали върху си наметалата на демокрацията и пазарната икономика, и представящи се за политици и бизнесмени. Нима е възможно в 21 век, в пределите на Европа, изграждането на пътища и метро да бъде считано, като огромно постижение, откриването на пречиствателни станции, обновяването и ремонтирането на различни сгради да бъде значимо събитие? Та това са нормални функции на държавата. Какво значимо достижение е това да асфалтираш път, докато другите строят космодруми, изследват космоса, създават иновации и развиват модерни технологии? Можеш ли да се хвалиш, че по улицата няма дупки, докато по тротоарите не можеш да вървиш? Че строиш църкви, а закриваш болници? Че прокарваш пътища, докато се обезлюдяват градове и села?"

Само че как да кажат подобно нещо, като ако не са подлеци, то са страхливци. Страхът и подлостта на тези, които формират общественото мнение в България, доведоха до това да ни управлява простащината, а целокупното население да и се възхищава и да и благодари, все едно са му подхвърлили 2 – 3 „телешки пържолки" в копанята.

Да! Никой не може да им забрани на „интелектуалците" да го обичат! Кого ли? Ами, който и да е, стига да е на върха на държавата, да е прост и да се гордее с това, да им „набива канчетата" и като си хареса някой от тях да му даде висок пост и да му позволи да прави каквото си ще!

Не знам дали поезията на Л.Левчев ще намери място в българската литературна класика, но думите му: „Другарю, Живков, дори вие не можете да ми забраните да ви обичам!" са истинска класика в панорамата на многообразното подмазване пред властта от хора, които претендират, че са духовни водачи на нацията.

Духовното падение днес е заложено отдавна и сегашното управление на простащината и престъпността е финалът на дългогодишното унищожаване на достойнството и моралните норми на обществото, лишено от положителните примери на своята интелигенция.

Юлита ХРИСТОВА

Неприятен пейзаж за културните балчиклии

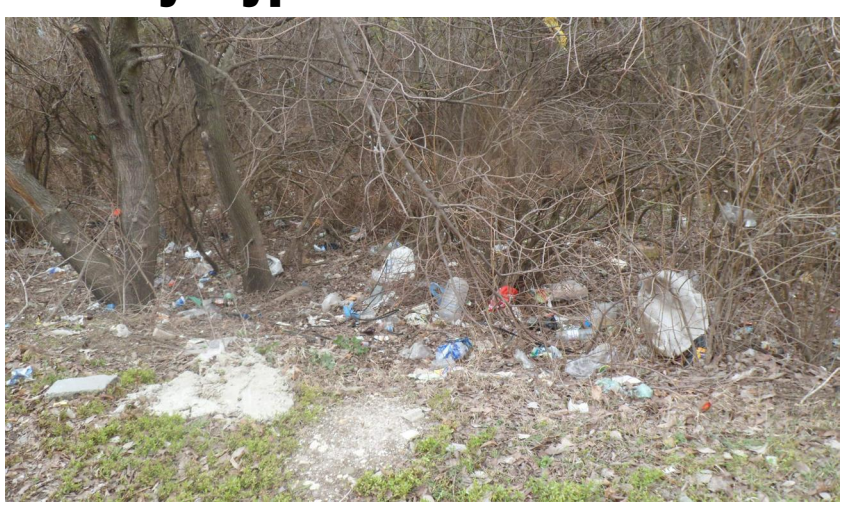

Във връзка с инициативата тази година "Да изчистим България за 1 ден" - снимка от горичката между пътя на единицата и тройката, която се е превърнала в сметище. Снимката дава слаба представа за това, което е в действителност. Фото: Юлита ХРИСТОВА